

FONTANA
Banana
en de Nietnoffers

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Judith Visser
Omslagontwerp: Nouchka van der Est
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties binnenwerk: © Nouchka van der Est
Foto auteur: © Linda Poldervaart
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1969 7
NUR 280
Eerste druk mei 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

Een stem uit de fontein

‘Nu al pizza?’ vraagt papa met een knipoog. ‘Is het niet een beetje vroeg voor avondeten?’

‘Het is nooit te vroeg voor pizza!’ roep ik. ‘Op de laatste dag van de zomervakantie mogen we best een beetje gek doen, hoor.’

Papa kijkt op zijn horloge. ‘Het is bijna vier uur... Ach ja, waarom ook niet? Trek je schoenen maar aan, Shelly, dan gaan we naar de pizzeria.’

Vrolijk huppelen Fontana en ik achter papa aan naar het Dorpsplein.

Fontana woont eigenlijk bij Hans, maar die vindt het niet erg dat zijn hond zo vaak bij mij is.

Gelukkig maar, want Fontana is mijn allerbeste vriend!

Fontana en ik staan samen op het Dorpsplein te wachten op papa. Die is bij het Italiaanse restaurant naar binnen gegaan om de pizza's op te halen.

Fontana draagt de gele cape die ik voor hem heb gemaakt. Het is een echte superheldencape!

Die hoort bij hem, want Fontana kan vliegen en praten en dat is heel bijzonder voor een hond. Hij moet wél eerst een banaan eten, anders lukt het niet. Gelukkig zijn er bij Hans altijd genoeg bananen in huis, want Hans heeft een eigen groentewinkel.

Handig, hè?

Papa en mama hebben ook een eigen winkel. Zij verkopen schoenen.

En je zou het misschien niet denken, maar een schoenenwinkel en een groentewinkel lijken soms best op elkaar. Weet je waarom?

Zweetvoeten ruiken net als uien!

Ik houd de ingang van Pizzalini goed in de gaten. Papa kan nu elk moment naar buiten komen met de pizzadozen in zijn armen.

Fontana kijkt niet met me mee. Hij kijkt steeds over zijn schouder naar de opgedroogde fontein. In zijn zwarte voorhoofd staan diepe denkrimpels.

Ik kijk ook even om, maar ik zie niets bijzonders. Alleen maar de fontein. Het water dat er ooit in zat, is lang geleden verdwenen, al ver voordat ik geboren werd.

‘Wat is er?’ vraag ik. ‘Waarom kijk je de hele tijd naar de fontein?’

Gelukkig heb ik Fontana vlak voordat we met papa meegingen een stukje banaan gegeven, waardoor hij kan praten. Aan zijn gele ogen kan ik zien dat de banaan nog werkt, want normaal heeft hij bruine ogen.

‘Ik weet het niet...’ antwoordt hij. ‘Het is alsof... Het voelt alsof...’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik kan het niet goed uitleggen, denk ik.’ Hij doet een paar stappen naar achteren, richting de fontein. Ik loop met hem mee. Zoals altijd is de fontein leeg. De brede stenen rand ziet er droog uit. Er zitten zelfs barstjes in. Dan ineens spitst Fontana zijn oren.

‘Wat?’ vraag ik. ‘Wat hoor je?’

We kijken elkaar met grote ogen aan. Want ja, nu hoor ik het ook. Een stem. Een stem... uit de fontein?

‘Fontaana!’ roept de stem. ‘Kom terug, Fontana! Kom terug naar Nietnof!’

Geschrokken doe ik een stap achteruit. ‘Kom mee, dit moeten we aan papa vertellen.’

Maar Fontana springt met vier poten tegelijk op de dikke stenen rand die om de hele fontein loopt. De rand is zo oud dat er kleine stukjes afbrokkelen. En wat beweegt Fontana ineens vreemd... Hij strekt zijn lange zwarte voorpoten stijf voor zich uit, alsof er door iemand aan getrokken wordt. Iemand die hem de fontein in wil hebben?

Wiebelig staat hij op de stenen rand.

'Fontaaaanaaa!' klinkt opnieuw de schreeuwende stem uit de diepte.

'Kom nou mee,' smeek ik. 'Ik vind dit eng.'

Fontana maakt een piepend geluid. 'Shelly? Ik kan me niet bewegen. Help!'

Ik spring naar voren en sla mijn armen om hem heen. Zo hard als ik kan, probeer ik Fontana van de rand te trekken,

terug op de stoep. Maar het lukt niet. Het lijkt wel alsof er vanaf de andere kant net zo hard aan hem getrokken wordt.

Misschien nog wel harder!

Fontana's gele ogen staan wijd open van paniek.

'Deze kant op!' roep ik. 'Kom! Je moet weg daar!'

Maar Fontana schiet uit mijn armen en valt in de lege fontein.

2

Een rafelig stukje stof

Met een gil buig ik me over de brede rand en kijk naar beneden, naar de plek waar hij viel.

‘Fontana!’ roep ik. ‘Waar ben je?’

Maar Fontana is weg.

Alles blijft stil.

Ik klim boven op de stenen rand, op de plek waar Fontana net stond, en spring vanaf daar naar beneden, de oude fontein in. Mijn voeten landen hard op de koude, droge stenen.

‘Fontana?’ roep ik weer.

Maar ik hoor niets terug.

Wel zie ik iets geels op de bodem liggen.

Snel raap ik het op.

Het is een rafelig stukje stof. Op de afgescheurde punt zijn nog net de zwarte letters F en B te zien. Die heb ik er vorige week zelf met een dikke zwarte stift opgeschreven. Ze zijn een afkorting van Fontana Banana. Ik heb mijn oude gordijn gebruikt om de cape te maken. De cape waar Fontana zo trots op is!

Nu druk ik de gele stof huilend tegen mijn wang en zak door mijn knieën.

‘Shelly?’ klinkt het ineens achter me. ‘Shelly!’

Ik kijk om.

Papa komt met grote stappen naar me toe gelopen. Tegen

zijn borst draagt hij drie op elkaar gestapelde pizzadozen.
Hij kijkt heel bezorgd.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij. ‘Waarom zit je in de
fontein? En waar is Fontana?’

Gesmolten kaas

Het lukt me niet om wat te zeggen. Ik kan alleen maar huilen.

Snel zet papa de pizzadozen op de rand neer en stapt de fontein in.

Daar hurkt hij naast me neer en slaat zijn armen om me heen.

Twee oude mensen lopen voorbij. Een van de twee is mevrouw Petersen, die vaak in de winkel komt en ons nu van achter haar dikke, ronde brillenglazen nieuwsgierig bekijkt.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt papa weer.

‘F-F-Fontana...’ snotter ik. Ik veeg met mijn hand langs mijn ogen en probeer te stoppen met huilen. ‘H-H-Hij... is... w-w-weg!’

De geur van gesmolten kaas kringelt vanuit de dozen naar me toe, maar voor het eerst in mijn hele leven heb ik geen trek. Eten is nu helemaal niet belangrijk. Het enige waar ik aan kan denken is Fontana.

‘Kom.’ Voorzichtig trekt papa me overeind. ‘We gaan naar huis.’

‘Nee! Ik moet op Fontana wachten!’ Weer druk ik het gele lapje tegen mijn gezicht.

‘Ik wil dat je meekomt. We gaan naar Hans.’

‘Hans?’ Even denk ik na. Misschien kan Hans me helpen om Fontana terug te vinden. Hij heeft Fontana gevonden toen die nog maar een pupje was. Dat was óók hier, in deze fontein. Dezelfde plek waar hij nu weer verdwenen is!

‘Gaat Hans hem dan zoeken?’ vraag ik.

‘Hans moet jou wat vertellen. Het is de hoogste tijd.’

Bruine krulletjes

Als we bij Hans aankomen, hangt het bordje GESLOTEN op de winkeldeur. Dat is logisch: het is zondag en dan zijn alle winkels in Zanderije dicht.

Papa drukt op de bel. *Ding-dong!* Hans woont boven de groentewinkel, net zoals wij boven onze schoenenwinkel wonen en mijn buurjongen Toby boven de boekenwinkel van zijn ouders woont.

We wachten.

‘Misschien hoort Hans het niet,’ zeg ik.

Papa drukt nog een keer. *Ding-dong!*

‘Ja, ja!’ horen we Hans roepen aan de andere kant van de deur. ‘Ik kom er-’

BAM! Een harde klap dreunt door de deur.

Ik schrik zo erg dat ik tegen papa’s arm opspring.

‘Wat was dat?’ vraag ik.

Papa fronst zijn voorhoofd. ‘Ik weet het niet. Maar dat klonk... niet goed.’

Eindelijk gaat de winkel deur piepend open. Hans verschijnt in de deuropening. Hij houdt zich vast aan de muur en staat op één been. ‘Sorry dat het zo lang duurde,’ zegt hij hijgend. ‘Ik viel van de trap. Volgens mij heb ik mijn enkel verstuikt.’

‘Zal ik er even naar kijken?’ vraagt papa bezorgd. ‘Ik heb mijn EHBO-diploma.’

‘Nee, nee, komt wel goed,’ zegt Hans.

‘Hoe kwam het dat je viel?’ wil papa weten.

‘Het is de schuld van die vervelende vliegjes.’ Terwijl Hans dit zegt, slaat hij tegen zijn wang en veegt zijn hand af aan zijn broek. ‘Zie je? Dat was er weer één.’

‘Vliegjes?’ vraag ik verbaasd.

‘Ja. Ik bewaar oud fruit in mijn achtertuin, en daar komen fruitvliegjes op af.’ Hans wijst omhoog. ‘Een paar van die ondeugende beestjes zijn door mijn slaapkamerraam naar binnen gevlogen. Toen ik net de trap af liep, fladderden ze om mijn hoofd en gingen zelfs op mijn neus zitten. Ik probeerde ze weg te zwaaien... en toen miste ik een traptrede.’

‘En toen viel je!’ In mijn hoofd zie ik het helemaal voor me: allemaal kleine, ondeugende vliegjes die rond zijn hoofd dansen.